

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 990/2015
15.09.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер Поповић, чланова већа, у радном спору тужиоца М.О. из Б., чији је пуномоћник В.Е., адвокат из Б., против туженог ЈП ПТТ саобраћаја „Србија“ из Београда, ради поништаја одлуке, враћања на рад и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 398/13 од 04.02.2015. године, у седници већа одржаној 15.09.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 398/13 од 04.02.2015. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1332/10 од 30.10.2012. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконито решење туженог од 19.11.2004. године, којим је тужиоцу престао радни однос и отказан уговор о раду од 04.06.2003. године и анекс уговора о раду од 15.03.2004. године, као и да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад на послове и задатке које је обављао пре доношења оспореног решења. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде штете због неисплаћених зарада почев од 01.09.2004. године исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом почев од дана доспелости сваког појединачног износа па до дана исплате, све ближе означено у овом ставу изреке. Ставом трећим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде штете због неисплаћених припадајућих износа из остварене добити послодавца на годишњем нивоу у периоду 2004. – 2012. године исплати појединачне годишње износе са законском затезном каматом почев од дана доспелости сваког појединачног износа па до кончане исплате, све ближе означено у овом ставу изреке, као и захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка. Ставом четвртим изреке одбачена је тужба тужиоца у делу којим је тражио да се обавезе тужени да на име неисплаћених износа из става трећег изреке за тужиоца изврши уплату свих законом предвиђених пореза и доприноса надлежном фонду

ПИО. Ставом петим изреке одбијен је предлог тужиоца за одређивање привремене мере тако да се наложи туженом да га одмах врати на посао на радно место и задатке који одговарају школској спреми и искуству тужиоца, а која ће остати на снази до правноснажног окончања ове парнице.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 398/13 од 04.02.2015. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 1. и става 2. тачка 12. ЗПП и због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 399. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 125/04, 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11) и нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Није учињена битна повреда парничног поступка из члана 361. став 1. у вези са чланом 382. став 1. ЗПП, на који се у ревизији указује јер је другостепени суд оценио све жалбене наводе који су релевантни за доношење одлуке о жалби тужиоца. Није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 12. ЗПП, на коју се такође у ревизији указује, јер другостепена одлука нема недостатака због којих се не може испитати, има разлоге о битним чињеницама, дати разлози су јасни и довољни.

Према утврђеним чињеницама решењем туженог од 19.11.2004. године, на основу члана 101. тачка 3. и члана 103. став 3. тада важећег Закона о раду, тужиоцу распоређеном на пословима самосталног референта за план и анализу у РЈ „Угоститељство“ отказан је уговор о раду због непоштовања радне дисциплине, односно понашања које је такво да не може да настави рад код послодавца, као и због одбијања да закључи анекс уговора о раду под измењеним условима јер је 09.09.2004. године из непознатих разлога одбио да потпише уговор о раду под измењеним условима којим се почев од 15.09.2004. године премешта из РЈ „Угоститељство“, у РЈ „Прерада поштанских пошиљака“ на послове стручног референта за финансијско економске послове, о чему је сачињена службена белешка, те да је тужилац био у обавези да до 14.09.2004. године долази на посао у РЈ „Угоститељство“ али у периоду од 01.09. до 14.09.2004. године није му евидентирано присуство на раду, није ни оправдао изостанак, а није се ни касније јавио у РЈ „Прерада поштанских пошиљки“. Тужилац је са туженим закључио уговор о раду 04.06.2003. године којим се констатује да је засновао радни однос код туженог на неодређено време почев од 18.11.1991. године на пословима саветника за унапређење рада са VII степеном стручне спреме ВСС у РЈ „Угоститељство“ те да је тужени дана 28.03.2004. године донео решење да ће тужилац обављати послове стручног референта за финансијско-економске послове са VII степеном стручне спреме – ВСС у РЈ „Прерада поштанских пошиљака“ и да ће се закључити уговор о раду под измењеним условима са образложењем да се у РЈ „Прерада поштанских пошиљака“ указала потреба за обављањем послова референта са високом стручном спремом, те да је по сопственом исказу тужилац ово решење примио и није га

оспоровао, а такође из исказа тужиоца утврђено да је примио и примерак уговора о раду под измењеним околностима али га није потписао.

На тако утврђено чињенично стање, правилно су нижестепени судови одбили као неоснован тужбени захтев тужиоца, налазећи да је оспорена одлука туженог законита.

Према одредби члана 103. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 70/2001 и 73/2001), који је важио у време престанка радног односа тужиоца, прописано је да послодавац може да понуди запосленом закључивање уговора о раду под измењеним условима (став 1.), да послодавац може да понуди закључивање уговора о раду у смислу става 1. овог члана само из оправданог разлога (став 2.) и да запосленом који одбије да закључи уговор о раду у смислу става 2. овог члана послодавац може да откаже уговор о раду (став 3.).

Према утврђеним чињеницама тужилац је са туженим закључио уговор о раду на неодређено време почев од 18.11.1991. године на пословима саветника за унапређење рада са VII степеном стручне спреме ВСС, у РЈ „Угоститељство“. Тужени је дана 28.03.2004. године донео решење да ће тужилац обављати послове стручног референта за финансијско-економске послове са VII степеном стручне спреме – ВСС у РЈ „Прерада поштанских пошиљака“ и да ће се закључити уговор о раду под измењеним условима са образложењем да се у РЈ „Прерада поштанских пошиљака“ показала потреба за обављањем послова референта са високом стручном спремом. Како је тужилац одбио да потпише уговор о раду под измењеним условима, а није оспоровао решење туженог које се односи на његов премештај, то су испуњени услови из члана 103. став 3. Закона о раду за отказ уговора о раду како то правилно закључује другостепени суд. Тужени је тужиоцу доставио уговор под измењеним условима од 28.09.2004. године, уговор му је понуђен због потребе процеса рада и због лошег пословања РЈ – Угоститељство, а при том тужиоцу је понуђено радно место које је било одговарајуће с обзиром на то да је за исто био предвиђен VII степен стручне спреме а који је био предвиђен и за радно место на коме је тужилац радио у РЈ „Угоститељство“. Из овако утврђених чињеница произилази да је тужени у свему поступио према одредби члана 103. Закона о раду, јер је тужиоцу понудио закључење уговора о раду под измењеним условима из оправданог разлога, тужилац је одбио да закључи уговор о раду под измењеним условима, те му је правилно оспореним решењем туженог отказан уговор о раду на основу одредбе члана 103. став 3. тада важећег Закона о раду, како то закључује другостепени суд.

Из наведених разлога неосновано ревизијом тужилац побија другостепену пресуду због погрешне примене материјалног права.

Правилан је закључак другостепеног суда да је за отакз уговора о раду довољно што су испуњени услови за отказ на основу одредбе члана 103. став 3. наведеног Закона о раду и да у поступку по жалби није било потребе да се испитује првостепена пресуда и у делу законитости решења о престанку радног односа због повреде радне дисциплине. Стога, неосновано у ревизији тужилац истиче да је другостепена пресуда донета на основу погрешне примене материјалног права јер да

другостепени суд није испитао законитост решења о престанку радног односа због повреде радне дисциплине која је тужиоцу оспореним решењем стављена на терет.

Како је одбијен захтев за поништај оспореног решења, то је правилно одбијен захтев за враћање на рад јер нема основа за реинтеграцију.

Врховни касациони суд је ценио остале наводе у ревизији тужиоца па је нашао да су без утицаја на правилно донету одлуку другостепеног суда.

Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 405. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**